

QUI ÉS EL NINOT DE NEU?

Hi havia una vegada un nen que tenia 12 anys. Era un nen molt entremaliat que sempre feia enfadar els seus pares, feia parlar els professors perquè a classe sempre feia tonteries tot i que era un nen molt intel·ligent. Era simpàtic i molt nerviós. No estava mai quiet. Sempre amunt i avall. I no callava. Quan no parlava, cantava, quan no cantava, xiulava...

La seva mare, fent broma, de vegades li deia que un dia el posaria al congelador i d'aquesta manera el nen es quedaria quiet i no molestaria, ni faria parlar tant als altres.

Ell sempre reia quan la seva mare li feia aquesta broma del congelador i només d'imaginar-s'ho a casa es feien tots un fart de riure. Ell no s'ho creia, pensava que la seva mare era impossible que li pogués fer una cosa així. Ho trobava divertit.

Però un dia, mentre ell era a casa jugant a la play, va pensar que potser seria una bona idea intentar posar-se dins del congelador i veure què era el que passava. A partir de llavors, la seva vida va fer un canvi molt gran.

Sense adonar-se'n, poc a poc, es va anar congelant i va notar que no podia bellugar les mans, ni els peus. Els ulls se li van quedar enganxats i no podia tancar-los, però no li molestava. Es sentia còmode i la gelor que primer notava i que el feia tremolar tant, va desaparèixer.

Quan es va cansar de ser dins del congelador, en va sortir. A casa seva no hi havia ningú i va decidir sortir fora al jardí.

Va córrer darrera la pilota com feia molts dies, va jugar i s'ho va passar súper bé. Ningú li deia res i semblava que no estava molestant a ningú.

De sobte, es va veure reflexat al vidre d'una finestra i aleshores es va quedar quiet. No podia creure el que estava veient. Quan ell es movia, la imatge es movia. Si ell saltava, la imatge saltava. Estava flipant!

Tenia un nas llarg i taronja i al cap, hi duia un barret de llana, de la seva germana. Les seves mans estaven fetes de branques d'arbre i els seus peus

no tenien cap forma. De fet no tenia peus. El seu cos era rodonet i no tenia cames tampoc.

Portava una bufanda de quadres lligada al coll que li sonava que era del seu pare. I a la panxa hi portava tres botons de color vermell que li quedaven molt bé. A ell, li agradava.

No s'ho podia creure! Ell ja no era ell, ell s'havia transformat en un ninot de neu. Estaria somiant? Estava tan congelat que veia coses rares? No sabia què li passava, però es sentia genial!.

La seva família no li feia massa cas, fins que se'n va adonar que alguna cosa passava a casa seva.

Ell era plantat allí al jardí i va veure com començaven a arribar cotxes de policia, com els veïns feien grups davant de casa. Va poder veure com els seus pares i la seva germana ploraven abraçats. Alguna cosa grossa havia passat i ell no entenia què era.

Va escoltar que una mare explicava a la seva filla que el fill d'aquella família havia desaparegut. Que tot el poble i la policia l'estaven buscant. Que tot era molt trist.

Quan el nen va escoltar allò, es va quedar congelat de veritat i sense saber com, es va arrossegar fins a la casa, es va plantar davant la porta, va trucar el timbre i quan la seva mare va obrir li va dir:

-Mama, sóc jo!!

La mare no podia creure el que veia. Un ninot de neu que li parlava i que tenia la veu del seu fill. Sense pensar-s'ho el va abraçar amb totes les seves forces i amb tot l'amor que només pot donar una mare. Com si fos màgia, el nen que estava atrapat dins el ninot de neu va tornar a ser el nen de sempre, però des de llavors van viure més tranquils i feliços tots junts.